

– Czesia!

Czesia válaszolt:

– Igenis!

Feleségem ráförmedt:

– Tolvaj!

A cseléd csípőre tett kézzel, gorombán ráripakodott:

– Te vagy a'!

Feleségem:

– Elhallgass!

A cseléd:

– Te Haagass!

Feleségem:

– Takarodj! Takarodj innen!

A cseléd:

– Takarodj te!

Hát még ilyet! Már minden ablakból fejek hajoltak ki, már mindenünnen záporoztak is a kiáltások, sértések, szitkok, már kitörőben volt a rettenetes gúnykacaj, s ekkor látom – a cseléd már tépi a haját a feleségemnek, és cibálja, cibálja, és mintha messziről, tompán hallanám a feleségem hangját:

– Filiip...!

Henrikas Nagys

TERRA INCOGNITA

A kék hó földjén nincsenek fák:
csak fák árnyai és fák nevei,
vakok írásával lejegyezni a komor remetének.

A tükrök termében többé nincsenek emberek:
csak profilok, melyeket a tilzei piac árnyképmestere nyírt ki,
és sziluettek, melyeket a poros üvegen rajzolt körül
az alkonyba hajló Halottak napi estén a holt hegedús ujsza.

Szülőváros sincs az apadó folyók völgyhajlatában:
csak a barakkok hosszú sorai, a fa-szfinxek,
melyek kormos arcukat mancsukra hajtva mindig ugyanazt álmodják,
lobogókat, nyarakat, napot és homokot.

A kék hó földjén csak nevek maradtak,
csak vonalak és rajzok és betűk a hamuban.
A kék hó földjén föld nem létezik.

CREDO

Ejtsd ki csupán, és megment minket az az egy szó.
Érintsd meg a sebeket – nem lesz halál.
Szétszórjuk a borostyánt. Nyitva a koporsó.
Minden kapu sírba visz és tárva-nyitva áll.

Tiéd a föld. Az ég. És a világegyetem.
És feketéllik a kiásott verem.

Semmit. Se vizet. Se bort. Ne adj már soha többet.
Oltsd ki a napot – legyen sötét.
Keresztet vertünk, s háromszor léptünk el Tetőled.
Begördítettük minden barlangok zárkövét.

Te adtad, el is veheted. Úr vagy mindenem.
S feketéllik a Te földed, mint a mély verem.

Bajcsi Cecília fordításai

(Henrikas Nagys litván költő, 1920-ban született, jelenleg Kanadában él.)

Lukácsy Sándor

MAGYAR BESTIÁRIUM

*„Nen est rien en cest munt
Ki essample ne dunt...”**
(Philippe de Thaon)

A MAGYAROKHOZ című ódát, a halhatatlan panaszt és korholást, Berzsenyi három változatban dolgozta ki. Az első kettőben: rongált Budának „*ércfalain víperák süvöltnek*”. A végleges szöveg: „*undok vípera-fajzatok dúlják fel e várt*”. Mi indíthatta a költőt a módosításra? A kritikai kiadás föl sem teszi a kérdést, tehát nem is ad feleletet. A valószínű ok, a jobb esztétikai eredmény megelégszéseként kívül: a pontosság igénye. A vers arról szól, hogy amit nem tudott megtenni tatár, török, Zápolya „*öldöklő századja*” s a „*titkos gyilkosok*” keze (a honárulóké?), azt elvégzik a vípera-fajzatok: a várat és a hazát feldúlják s elveszejtik önnön *gyermek*ei, a megromlott erkölcsű magyarok. A vi-

* „Semmi sincs ezen a világon, ami ne szolgálna példával.”